

ЦИФРОВИ СЪНИЩА
Роман

Автор: Повеи Балкански

Ню Йорк - 2123 година

Човекът се промъкваше между множеството тръби, кабелни канали и инсталации в тесния коридор. Изглежда, се намираше в подземие на някаква голяма сграда. Приличаше на лабиринт от тунели, които постоянно се разклоняваха и пресичаха. Тук-там от тавана капеше вода и той се опитваше да стъпва колкото се може по-тихо в образувалите се локви. Стигна до някакво разклонение и надникна иззад ъгъла. Недалеч по коридора забеляза едно от подскачащите същества с многото шипове. В същия момент то също го забеляза и се спусна към него. Човекът отскочи встрани и докато падаше, уби съществото с добре премерен откос на плазмената си картеница. Понечи да се изправи, когато съседната стена се срути и от образувалия се процеп излезе едно от огромните зъбати същества, цялото покрито с плочки. Човекът бързо хвърли две гранати към него и успя да го убие, но поради близостта една осколка попадна в крака му. Той стана и накуцвайки, тръгна да бяга, като поглеждаше назад. Така пропусна да забележи малката ниша от лявата си страна, откъдето изскочи едно от съществата с шиповете. Човекът успя само да извика, преди съществото да го разкъса. Свлече се в локва кръв и всичко наоколо застина. Във въздуха пред очите му се оформи обемен надпис:

ИГРАТА СВЪРШИ.

След това се смени с:

ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ДА ИГРАЕТЕ ОТНОВО?

ДА / НЕ.

Човекът избра НЕ.

Стаята не беше много голяма, а мебелите в нея, разположени предимно покрай стените, заемаха малко място. Беше доста тъмно. В двата края на помещението имаше по един нисък подиум. Единият представляваше малък кухненски бокс, отделен с нисък барплот, а в средата на другия имаше широко кресло, в което седеше човек. Върху главата му имаше лека каска от полупрозрачна материя, свързана с кабел към компютъра, поставен на една маса встрани от креслото.

Човекът свали каската от главата си и я остави до компютъра. Стана и тръгна към кухненския бокс, минавайки покрай голям плосък телевизор, който се включи от само себе си. Сумракът, досега разпръскван само от няколко малки нощни лампи в двата противоположни края на стаята, се разсея още малко от светлината на телевизора. Това откри наличието на голяма щора, покриваща прозорец, разположен между двата подиума. От телевизора се чу реклама:

– Опитайте ли новите виртуални комплекти ST500 на Sony? Те ви пренасят в един прекрасен нов свят. С тях можете да играете където си поискате и когато си поискате...

– Да, вече играх... – каза човекът, приближавайки се към прозореца. В този момент сензорите усетиха присъствието му и плочките на щората бавно се завъртяха. Навън се откри тъмносиня

облачна зора. Огромни небостъргачи, един от друг по-високи, пътни ивици, цветни рекламни пана, леки и товарни автомобили, автобуси и камиони – кошерът на цивилизацията гъмжеше във всички възможни посоки. – Чак до сутринта – довърши той. След това се запъти към спалния подиум, като остави чашата си на малка масичка до телевизора, и каза: – Легло!

При тази команда от пода се издигна панел, завъртя се във въздуха и се застопори на известно разстояние от пода. От тавана се спусна шкаф с одеяла. Човекът си взе едно и се просна на леглото. Полежа малко с втренчен в тавана поглед, след което затвори очи и се приготви да потъне в бездната на съня.

В този момент нещо изписука. Сигналната лампичка на видеофона замига и на екрана изплува стегнат, току що обръснат намръщен господин, облечен в лъскав костюм.

– Криволунчев, обадете се!

Нищо не се случи.

– Криволунчев, вдигни си косматия задник от кревата и се обади! Няма да те чакам цял ден!

Проклинайки всички известни му богове, Мъркю Криволунчев се надигна от леглото и застана в зрителното поле на видеофона с разчорлена коса, подпухнали клепачи, зачервени очи и пресъхнала уста.

– Ааа... – провлачи капитан Готен. – Изглеждаш чудесно!

– Благодаря.

– Пак ли си играл цяла нощ?

– Гледай си работата, Готен! Какво искаш?

– Да цъфнеш тука до половин час изкъпан, обръснат и щастлив. Отиваш на Луната!

– Ха-ха-ха – изсмя се престорено Мъркю. – Виж, разбирам, че сутринта си се скарал с жена си, но отиди да си го изкараш на някой друг. Знаеш, че днес съм в почивка – и той понечи да се върне обратно в леглото.

– Двамата с жена ми – започна Готен – правихме страхотен секс сутринта и сега тя е щастлива, благодаря ти. Шефовете ми от Агенцията обаче, които искат детектив на Луната до края на деня, няма да са много щастливи, като им кажа, че си си взел отпуск, даже може да решат да понаправят малко секс с кариерата ти. Така че си облечи нещо по-официално, като идваш насам.

– Ох, по дяволите, човече, не можеш ли да изпратиш Адамс?

– Не! Ако искаха Адамс, в заповедта щеше да пише неговото име, но тук пише, цитирам, Мъркю Криволунчев. Други въпроси?

Мъркю гледаше отчаяно.

– Виж! – Готен размахваше някаква хартийка. – Това ти е билетът. Чакам те.

След това прекъсна връзката. Мъркю поседя известно време пред празния екран, после стана, разтърка очи и отиде до прозореца.

– Е, добре! Значи днес ще се работи!

В участъка винаги беше шумно. Постоянното звънене на телефони, тракането на предмети, скърцането на врати и ужасната какофония от човешки гласове не стихваха двацет и четири часа в денонощието триста шейсет и пет дни в годината. Просто Ню Йорк

беше голям град и в централното управление на полицията постоянно имаше работа. Мъркю си мислеше, че градът е даже прекалено голям и е невъзможно да се поддържа ред в него, та дори и при толкова голям участък, но това си беше негово мнение. Проправяше си път през лабиринта от затрупани с папки бюра и тълпите от служители, разнасящи нагоре-надолу някакви документи. „Двайсет и втори век, а още не сме се отървали от бумашината“ – помисли си той и в същия момент се озова пред матова стъклена врата с надпис: „Грегъри Готен. Началник-отдел „Цифрови престъпления“. Почука и влезе.

Готен седеше на обърнат към прозореца стол и зяпаше навън.

– Не си много бърз! – каза и се завъртя със стола, като предостави на Мъркю вечно ухилената си физиономия. В ръката му димеше неизменната пура. – Сара, тръгвам. Постарай се да не оплескаш всичко, докато ме няма. Придържай се стриктно към инструкциите, които ти дадох – каза той в интеркома, след което стана от стола.

Двамата мъже излязоха от кабинета и започнаха да си пробиват път през гората от бюра и хора. Минаха и покрай бюрото на Мъркю, което се отличаваше с изрядния си вид. Той поначало не обичаше бъркотията, но основната причина за вида на работното му място беше друга – всъщност го ползваше твърде рядко. Готен извади яркочервена правоъгълна папка от най-горното чекмедже и я подаде на подчинения си с думите:

– Надявам се, че не си забравил как се ползва. От Агенцията ми поръчаха да ти осигуря достъп до тези части от базата данни, които са ти необходими, за да се запознаеш с цялата налична информация по случая. – Докато казваше това, двамата вече вървяха по ярко осветените коридори, водещи към гаража на полицейското управление. – До Луната имаме малко повече от двамайсет часа път, така че трябва да четеш бързо. Когато пристигнем, трябва вече да си наясно със ситуацията. Останалото ще научиш на място.

– Чакай, чакай! Да пристигнем? Ние? Искаш да кажеш, че ти ще пътуваш с мен?

– О, да, не се ли радваш? С теб сме страхотна двойка.

– Е, bravo! Не стига че ми прецака отпуската, ами ще трябва и да ти търпя физиономията през цялото време.

– По-спокойно де – в групата все пак трябваше да има поне един представителен и интелигентен човек! Освен това там се намират най-големите казина във Вселената. Не бих ги пропуснал за нищо на света.

Качиха се в служебния автомобил и се понесоха към летището. Движеха се по най-горната и най-бърза магистрала. Беше хубаво да се возиш в полицейски автомобил, защото можеше да се движиш с много висока скорост, независимо дали наистина бързаш, или не.

Управлението се намираше в центъра на града, а новото летище, към което бяха тръгнали – в периферията. Тоест на стотина километра. Отначало пред очите им минаваха величествените грамади от стъкло и метал – небостъргачите, които постепенно отстъпваха място на по-ниските сгради с офиси, след това идваше ред и на безкрайното поле от еднофамилни къщи. Те бяха групирани в отделни квартали с мрежа от улици и в тях живееше средната

класа. Широката лента на магистралата минаваше високо над тях. Постепенно къщите ставаха все по-малки и по-сбити, докато накрая отстъпваха място на бараките и мръсотията на предградията – мястото, където живееха бедните и отхвърлените. Тук хората се избиваха за пари, храна, наркотици, за чифт обувки или просто заради един лош поглед.

Летището се намирало на няколко километра от крайните квартали. Представлявало огромно оградено и строго пазено място с десетки писти. Стотици самолети излитаха и кацаха всяка минута, а огромните зали за пристигащи и заминаващи бяха постоянно пълни. Магистралата, чиято единствена цел бе да обслужва летището, се считаше за една от най-натоварените пътни артерии. Цяло крило от летищния комплекс беше предназначено единствено за полети до Централната асансьорна станция.

Готен и Мъркю се сляха с тълпата от пътници и половин час по-късно вече летяха към Африка. Пристигнаха по обяд. Голямото летище, обслужващо асансьорната станция, бе също толкова претъпкано, колкото и това в Ню Йорк. Всеки ден тук пристигаха хиляди хора, за да се отправят на своето пътешествие към Космоса, или се връщаха оттам и пак от това място се разпръсваха по всички краища на света. Летището и космодрумът оформяха просторен комплекс, разположен в сърцето на пустинята Сахара. Мястото беше нарочно подбрано заради уникалните си климатични условия. Самото летище отстояше на около пет километра от космодрума и всички пристигащи се насочваха към транспортния коридор, свързващ двата обекта. Така избягваха всякакъв допир с жаркото слънце и сухия пустинен въздух. Сводът на транспортния коридор беше прозрачен и това позволяваше пред пътниците да се разкрие невероятната гледка на кабелите.

Асансьорът към Космоса беше най-удивителното постижение на човешката инженерна мисъл. Гигантските кабели, дълги 30 000 километра и дебели 5 метра, свързваха Земята и небето в едно цяло.

„Зашихме Земята за Космоса!“, бе възкликнал един от учените при откриването на първата асансьорна станция. Но това беше отдавна. Сега вече имаше цели десет кабела, които двама и четири часа в денонощието превозваха хиляди пътници и стотици тонове товар в двете посоки.

Мъркю и Готен пристигнаха в чакалнята на огромния космодрум. Информационното табло показваше, че има цял час до техния лифт, затова се отправиха към ресторанта да обядват. Пътном Готен се отби в един от безмитните магазини, за да си купи пури, тъй като неговите бяха на привършване.

– Както знаеш, не можеш да пушиш тези сушени фъшкии в асансьора – отбеляза Мъркю.

– Ей, това са оригинални хавански пури! Класа!

– Следващият лифт към Луната потегля след десет минути – обяви гласът от говорителите. – *Моля всички пътници да заповядат на борда!*

– Това е за нас – подкани го Готен.

Минаха през въздушния шлюз на първа класа и се заизкачваха по вътрешните стълби на совалката, упътвани от стюардесите. Настаниха се в удобните кресла в полулегнало положение. Люковете

се затвори, кабината се херметизира и совалката се подготви за старта. Малко след това се появи и зелената светлина от командния център. Совалката се отлепи от земята и започна да се изкачва, отначало съвсем бавно, нагоре по кабела. Колкото повече се отдалечаваше от повърхността, толкова по-бързо се движеше.

– *Преминаване в безтегловност след десет минути* – обяви стюардесата. – *Моля, проверете предпазните си колани.*

– Мразя нулевата гравитация! – възкликна Готен.

– Не спомена ли, че обичаш да ходиш на Луната? – отбеляза Мъркю.

– Обичам Луната, мразя нулевата гравитация. Други въпроси?

– Да. Защо трябва да се ровя пак в тоновете информация по този случай, при положение че го знам наизуст? Знаеш, че тогава участвах в спасителната операция...

– Да, знам. Може би затова от Агенцията избраха точно теб и ми казаха да ти предоставя цялата налична информация. Така че зубри там и престани да ми надуваш главата!

Мъркю въздъхна и включи приличния на папка преносим компютър, който всъщност представляваше криптиран терминал, свързан към огромната база данни на полицията. Сложи виртуалния шлем на главата си, включи го към терминала и се отпусна в креслото. СКАНИРАНЕ НА МОЗЪЧНИТЕ ВЪЛНИ. МОЛЯ, ИЗЧАКАЙТЕ – светна надпис пред очите му. Няколко секунди след това текстът се смени с: ДОСТЪПЪТ ОСИГУРЕН и Мъркю се гмурна в информационната бездна.

През това време совалката се откъсна от края на кабела и с шеметна скорост се отправи към близката орбита на Луната.

Очаквайте скоро останалите глави от романа.